

Wies Klein Poelhuis-Dulfer: Nu een huisje zoeken, klein genoeg om oud te worden, past niet in ons vocabulaire (1997)

Sieth Delhaas

de Bazuin, 2 mei 1997

Wies Klein Poelhuis-Dulfer (50), socioloog, gehuwd, drie kinderen

“Vijftig jaar betekent voor mij een grens voor de arbeidsmarkt. Je hebt geen schijn van kans meer wanneer je gaat solliciteren. Niet dat ik het al eerder geprobeerd heb, maar na ruim vijftwintig jaar wil ik nu de arbeidsmarkt op, want ik heb net mijn sociologiestudie afgerond.

Vóór mijn huwelijk heb ik tweeënhalfjaar voor de klas gestaan en wilde ik pedagogiek studeren, maar er kwamen snel kinderen. Daarna ben ik twee periodes met mijn man naar Afrika geweest waar hij als oogarts heeft gewerkt en ik – onbetaald – onderwijs heb gegeven. Toen we in 1982 terugkwamen, had het gezin tijd nodig om te acclimatiseren en weer in te burgeren. Zeker de kinderen hadden begeleiding nodig in een voor hen vreemde samenleving.

Vrijwilligerswerk

Wel heb ik altijd vrijwilligerswerk gedaan, ook vóór de Afrika periode. Wanneer mijn echtgenoot Wim thuiskwam, was ik weg.

Na onze terugkeer heb ik opnieuw allerlei vrijwilligerswerk opgepakt, vooral op het gebied van de zending en Derde-Wereld-problematiek. Dit heeft mij gestimuleerd om sociologie ls studie te kiezen. Nu, na tien jaar studie, waarnaast ik allerlei vrijwilligerswerk heb gedaan en mijn gezin heb verzorgd, wil ik zo'n laatste periode in mijn leven op de arbeidsmarkt gaan kijken of er nog iets voor mij te doen valt. Ook omdat ik ervaren heb dat vrijwilligerswerk prima is, maar dat het ondergewaardeerd wordt.

Bovendien wil ik, nu ik mijn studie heb afgesloten, met daarnaast alle ervaring en kennis die ik in mijn leven heb opgedaan, ontzettend graag iets nieuws beginnen. Doorslaggevend daarbij is wel dat ik werk vind dat bij mij past. Ik wil er veel plezier in hebben, maar ik moet er ook de zin van inzien. Dat hangt samen met mijn ervaring in Afrika waar ik me ervan bewust geworden ben hoe vrouwen wereldwijd aan de onderkant van de samenleving zitten. Ik wil me dus ontzettend graag inzetten voor juist die vrouwen. Als ik op het politieke vlak – waarop ik ook actief ben – een belangrijke stem zou kunnen hebben, waardoor vrouwen meer kansen krijgen, dan zou dat ook een mogelijkheid zijn.

Ik moet mijn keuzes goed afwegen omdat ik een echtgenoot heb die over twee jaar, als onze jongste zijn studieplek heeft gevonden, opnieuw in een ontwikkelingsland wil gaan werken. Daardoor voel ik mij in mijn keuzes beperkt. Opnieuw word ik belemmerd in mijn vrije wil.

Toekomst

Mijn hele leven heb ik me gericht op de familie en hebben zij carte blanche gehad. Nu kom ik zelf aan de beurt en nu komt er een kink in de kabel. Ik heb het er ook niet voor over om mijn relatie stuk te maken door niet mee te gaan. Want achterblijven is voor onze relatie niet goed. Die is me ook te dierbaar. Ik heb altijd veel steun gehad van mijn echtgenoot; ik kan goed met hem praten en hij kan goed relativeren. Dat zou ik erg missen.

Aan de andere kant geven die plannen voor de toekomst ook een zekere spanning aan het leven. We weten helemaal niet hoe de toekomst eruit ziet. Ergens een huisje zoeken dat klein genoeg is om oud te worden past niet in ons vocabulaire. Ik heb dat steeds weer iets nieuws ondernemen wel moeten leren, want van huis uit ben ik dat niet gewend. Ik vind het heerlijk niet vastgeroest te zitten. Het boeiende daarvan is om steeds nieuwe mensen te ontmoeten van heel verschillende culturen.

Mijn verhouding tot de kerk, waarbij ik altijd intensief betrokken ben geweest, is de laatste jaren veranderd. De oorzaak ligt met name in de houding van de Europese kerken ten aanzien van de minderheden in ex-Joegoslavië. Daardoor is voor mij de waarde van het instituut veranderd. Niet de waarde van mijn geloof omdat ik het belang daarvan in mijn leven heb ervaren. Belangrijk op deze leeftijd is ook dat je dingen zoekt waar je energie van krijgt. Als je geen uitdaging hebt en niet de juiste mensen ontmoet die deze energie weten op te wekken, dan krijgt vermoeidheid eerder een kans en voel je je minder fit. Fysieke vermoeidheid, vaak leeftijdsafhankelijk, wil ik geen invloed laten hebben op de idealen die ik nog met me meedraag.”